

SOTABOSC

Per Aina Segalés

Miro enlaire i una gota m'impacta de ple a la nineta. És freda però dolça. Em reafirma que avui plou.

Me'n vaig anar a dormir esperant delitar-me amb les vistes de les Muntanyes de Prades des de la nostra casa amb rodes, però abans d'obrir els ulls m'imagino que no serà així. Al llarg de la nit, el soroll minuciós de l'impacte de petites gotes de pluja s'ha fet lloc en els meus somnis. Les petites gotes han anat augmentant la mida i la força i, juntament amb el vent, han fet vibrar la part més petita de la furgoneta. El ressò n'ha acabat eclipsant els meus somnis.

No vull sortir del llit. Provablement, avui les úniques muntanyes que veuré són les dibuixades a l'edredó Nadalenc de les Dolomites que envolta pesat els nostres cossos. Trec el nas pels aïllants i les vistes em confirmen les meves sospites. El paisatge és blanc tenyit de verd. La boira acaricia les puntes dels arbres més propers, els quals quasi no puc distingir.

Amago el cap sota l'edredó i sento una abraçada càlida que m'impedeix sortir del llit. Tot i així, s'obre la porta i ràpidament l'olor del cafè que desprèn la cafetera italiana m'acaricia les narius. És el que necessito per posar-me dempeus.

Poc després, ja comencem a enfilarnos per una pista forestal que surt de la carretera T-700. Els arbres sense fulles s'estiren al centre de la pista coberts per una molsa verda seca i juntament amb la boira d'avui creen un ambient fantasmagòric que ens deixa amb l'ai al cor.

Avui recorrerem una petita part d'aquestes serres. No sé què esperar-ne, les he vistes sempre tan lluny i poc recorregudes que la meva ment no en té cap expectativa preformulada.

Iniciem la ruta per enfilarnos al Tossal de la Baltasana, un cim de 1.201 metres sovint eclipsat per la Mola d'Estat, el seu veí lleugerament més alt, uns quants quilòmetres a l'est.

Seguim el GR-171 per un petit sender fàcilment identificable per les marques blanques i vermells als arbres.

El camí és ple d'arrels que em fan la traveta i, en algun cas, d'escaleta. No sé quants anys deuen tenir aquests arbres. M'agradaria que em poguessin explicar tot el que han vist. Em poso a la seva pell i m'imagino les inclemències de la intempèrie que han patit, com també la pèrdua dels seus companys al llarg dels anys i com segueixen dempeus, protegint el cim.

Quan hem superat la roureda, davant nostre apareix el vèrtex geodèsic i com tots els vèrtexs, porta la inscripció de l'institut geogràfic i cadastral que indica "*la destrucción de esta señal està penada por ley*". Sempre m'ha fet gràcia, no sé com algú podria arribar a destruir-les ni tampoc quin seria l'interès a fer-ho.

Em pregunto què es pot arribar a veure des del cim. Segons el planell indicador, es veuria Mont-ral, el Montsant i Prades, poblet que fins els últims anys no era gaire conegut fins que Estrella Damm va començar a anunciar mundialment la Complot, l'IPA mediterrània elaborada amb llúpol de Prades. No sé si heu vist mai conreu de llúpol, però es d'allò més característic, la planta s'enfila verticalment i genera unes flors verd pàl·lid molt boniques. No hem tingut la sort de veure'n, ja que a l'octubre fa un mes que han conreat el llúpol.

També hi ha un planell que indica que hi ha un mirador uns metres més enllà. Sembla que ho facin expressament, avui no serveix de res.

Sense retrocedir, continuem direcció est, passant l'estació meteorològica i baixant per una pista ben ample i diferent a la pujada. Això sí, la pista ens regala el primer esclata-sangs, just al seu voral. Bona senyal, i, tot i que ha ventat, no està sec. Ara només queda estar pendents per trobar-ne més. Amb el temps hem anat veient que només observant atentament, podem omplir el cistell, i en aquest la bossa, que avui no en portem.

D'entre tota l'àmplia vegetació que ens envolta, m'encurioseix que en aquesta zona s'hi pot trobar el roure reboll o *Quercus pyrenaica*, un exemplar de roure que només es troba a les Muntanyes de Prades en tot Catalunya, i tot i dir-se pirenaica, es troba ben lluny dels Pirineus.

Continuem per la pista del GR però aviat ens desviem seguint un indicador de La Cova del Pere, o com en diríem a Osona, la Cova d'en Pere. Ens hi trobem un pla de gespa verda, d'aquells que t'hi passaries el dia estirat llegint un llibre. Al fons d'aquest pla, es poden distingir unes baumes on antigament sembla que hi havien construït alguna casa, però ara ja enrunada. Tot i així, s'aprecia la negror del sostre de la bauma principal

d'uns quants metres d'amplada i fondària, indicador que hi ha fet foc quan algun excursionista s'hi ha refugiat.

Tot baixant, visitem també la Roca del Gríngol o la Necròpolis de la roca del Gríngol, un jaciment arqueològic singular, protegit per grans blocs de pedra embolcallats de molsa humida.

Tornem a la pista del GR i creuem els Plans del pagès. Quin goig de plans. Ens regalen algun que altre bolet i rovellons sota els pins solitaris. L'estepa de muntanya domina bona part del camí, ara amb les flors ben seques i marrons, juntament amb l'estepa blanca, amb les seves fulles verdes embolcallades per pèls blancs. Algun gavarro, també anomenat gratacul, treu el cap donant un toc vermell del seu fruit al paisatge.

Continuem passant pels pous de gel, pous on antigament s'hi conservava el gel tot l'any. No em puc imaginar com. Després de visitar-los, ens perdem tot seguint la traça de ceps surenys, de rovellons i d'algun rossinyol. De seguida, però, tornem al corriol amb més pes a l'esquena: hem d'arribar a la Mola d'Estat.

Poc després, els arbres deixen lloc a una esplanada amb una olor reconfortant i intensa d'herbolari que puc determinar que és farigola amb els ulls tancats. Passo la mà entre les branques dels arbustos i me la porto a sota el nas, com m'agradaria poder captar les olores i poder-les fer perdurar. Hauran de perdurar en la meva memòria.

Seguim caminant fins a arribar al Collet del Coster del Perroi (insisteixo, com a bona osonenca, em fa mal d'ulls, hauria de ser d'en Perroi) on senyala cap a l'est indicant Quatre termes, just abans d'enfilar l'últim tram de la ruta. La Mola d'Estat també és coneguda com a mola dels Quatre Termes. Se'n desvia un camí que ens podria portar al conegut bosc de Poblet, que també hem visitat, característic per les pintures de diferents bolets a les escorces dels arbres que només es poden apreciar des d'una perspectiva determinada.

El caminet a partir del coll es pot diferenciar clarament del que hem fet fins ara, ben fressat i molt més pedregós i estret, però potser més preciós i tot. Amunt i avall, amunt i avall, ens algun que altre cep i ens porta al penúltim coll del dia, el coll de la Caldereta, des d'on després d'una forta pujada inicial, ens plantem als peus de la Mola d'Estat, al coll de la cova Fumada. La gegant pedra que forma el cim, forma una bauma just a sota que en dona nom al coll.

Enfilem per uns graons de pedra molt preparats i de seguida som a dalt. Hem coronat la Mola d'Estat, a 1.120 metres d'alçada sobre el nivell del mar. No sembla un cim, és un pla en una cinglera rocosa. Les vistes son espectaculars. La boira ens ha perseguit tot el dia, i com no podia ser menys, segueix enganxada a les muntanyes. Ens quedem una estona observant-la. El vent la va empenyent i de tant en tant deixa escapar una imatge del que ens envolta que ens fa badar la boca. Que afortunats som de poder ser aquí dalt, gaudint de la tranquil·litat passatgera que ens dóna un dilluns laboral a les muntanyes.

Traiem de la bossa el premi que hem estat visualitzant durant tot el matí, unes magdalenes del forn de pa de Mont-ral de xocolata i taronja i de xocolata i avellanes, parada obligatòria si passes per les Muntanyes de Prades. Son per llepar-nos els dits. Mentre les assaborim, un petit raig de llum m'eclipsa i m'obliga a tancar els ulls. Deixo que la calidesa m'escalfi la cara glaçada pel vent. Aquí soc feliç.